

Jindřich Kulhavý: Proč nevěříme?

- CZ24 News | 29. prosince 2023

ČESKO: Informační embargo spojené s událostmi posledních let vytváří prostor pro mnoho spekulací. Manipulace s fakty a doslova mizerná práce novinářů je standardem doby, kterou jsme si dovolili od počátku nazývat návratem demokracie. Jestliže socialistická média měla za úkol podporovat vedoucí roli KSČ, potažmo obdivovat Sovětský svaz a své vzory vidět v hrdinech socialistické práce, pak v současnosti je jasnou prioritou směřování k lepším zítřkům eurounijní liberalismus a jeho lokální prosazování našimi politiky. Nikoliv jen pětikoaličními.

Je smutné konstatovat cosi o tom, že ani tzv. investigativní novináři nepatří mezi skutečné hledače pravdy. Není tajemstvím, že jejich praotec Radek John si kdysi za pokračování svých objevných reportáží nechával platit od těch, kterých se týkaly. A nebyly to zanedbatelné částky. Autor tohoto článku s tím má zkušenost a pozdější vstup Johna do politiky ho poté už nijak nepřekvapil. Morální kredit novinářů tak není ničím neposkvrněným a platí to nyní více než kdy jindy. Manipulací s informacemi jsme tak svědky častěji, než snídáme. V podstatě lze konstatovat, že řada současně mediálně zveřejňovaných událostí vždy nejdříve opět projde schvalovacím procesem, aby nakonec vyšly jako ideologicky čisté. Samozřejmě i to je důvod existence „dezolátů“ přinucených systémem k přemýšlení a potřebě vznášet pochybnosti. Navíc politická korektnost vytváří prostředí náchylné k nedůvěře. Přidejme skutečnost, kterou je evidentní lhaní představitelů státu a vzájemná blízkost redakčních patolízalů z těch největších či nejzkorumpovanějších médií, a máme jistotu, že svět není v pořádku.

Je s podivem, jak málo se novináři zajímají o skutečné dopady činností solitérů typu Sorose, Gatese, Schwaba či Leyenové, jak nedostatečně informují o dění na Světovém ekonomickém fóru či na půdě jiných světových organizací typu WHO, OSN a dalších. Přitom právě tam se bez naší spoluúčasti formuje budoucnost zasahující tak důrazně do našich životů. Většinou k nám dojdou až následky jednání, které devalvují vše, čeho lidstvo dosud dosáhlo. Stejně tak se zamlčuje mnoho faktů o pedofilii rozšířené mezi pomyslnou i skutečnou šlechtou, o obchodech s lidmi, s jejich orgány, o ekonomické kriminalitě politiků a nadnárodních koncernů, o pandemii covidu a následcích schizofrenního jednání obchodníků se smrtí z řad Big Pharmacy spolčených s médii i elitami národů. Existuje tak mnoho témat, o kterých by bylo možno hovořit. Bohužel strach a ideologie, peníze a vliv bohatých často média i vlastníci tohoto prostředí pokrývaly natolik, že důvěru novinářům už projevují jen naprostí idealisté a fantastové. V době, kdy i veřejnoprávní televize či internetový Seznam připomínají nepovedený komiks, lze těžko při hledání reálných informací spoléhat na to, co k nám z obrazovek a reproduktorů míří. A nedej bože, když v nich hovoří premiér Fiala.

Tragické předvánoční události jsou důkazem toho, jak může dopadnout mizerná práce novinářů, policejních mluvčích a politiků, pokud se spojí v jeden informační kanál. Řada evidentních konstrukcí a vzápětí vysvětlování jejich vzniku při evidentním používání lží a polopravd pak dělá z reality frašku. Lidé, tedy aspoň jejich značná část, jsou poté nuceni přemýšlet a vzniká tak mnoho možných verzí. Například u dvojité vraždy v Klánovicích stačilo na počátku po pravdě informovat o českém původu obětí i pozůstalých a uvést možnost, že vrahem byl cizinec, ovšem zároveň popřít, že to je jediná možná verze. Nechat tím otevřenou možnost reagovat na jakýkoliv vývoj, případně na smutné přiznání, že se kauzu zatím nedaří vyšetřit. Stále je lepší pravdivě vyslovit skutečnost, že je případ složitější a může zůstat nějakou dobu nevyřešený než tvrdit, kdo vrahem být nemůže (myšlen jakýkoliv Ukrajinec). Soudný člověk pochopí, že ne vše lze vyšetřit, a pokud by byl vrahem náhodný střelec bez celkové spojitosti s oběťmi, je to mnohem těžší. Následné „vyšetření a uzavření“ případu

spojením s vrahem z fakulty pak do všeho vnáší pachut' totální lži.

Samotná tragédie na Karlově univerzitě je také ukázkou toho, jak lze ze smutné skutečnosti vyrobit frašku. Místo jasných informací se Ministerstvo vnitra i média uchýlila k zastírání skutečnosti, neřekla moc podstatného o vrahovi i reálných obětech a kličkuje v odpovědích na jasné otázky. Konečné uveřejnění nálezu přiznacího dopisu po několika dnech od policejní návštěvy údajně podminovaného domu už jen koloruje fakt, že je to celé asi jinak. Lidé potřebují dostat své informace včas, protože oddalování jejich předání naznačuje další pokřivování reality. Kličky skryté v přenosu zpráv o skutečném dění poté podporují domněnky a celém průběhu a zavdávají příčinu uvažovat o spojitosti událostí s právě projednávaným českým zákonem o zbraních, který je tolik trnem v oku Evropské unie. A protože už víme, kam až mohou zajít političtí zločinci (covid, Ukrajina, Green Deal), jakákoli nedůvěra a ostražitost jsou na místě. Lidé se již pomalu probouzí, což je třeba, chceme-li zvrátit vývoj a směřování společnosti k úpadku a podrobení. Nechtějí slyšet lež či ohnutou pravdu. Potřebují tu skutečnou.

[ZDROJ](#)